

Amb el lliri a la mà

JOAN TAPIA*
EL PERIODICO DE CATALUNYA, 7.03.07

L'exclusió, per sis vots contra cinc, del catedràtic **Pérez Tremps** de les deliberacions del Tribunal Constitucional (TC) sobre l'Estatut, per ser autor d'un treball per a la Generalitat, ha aixecat un temporal. Primer, perquè fa un any --quan es pretenia la no admissió a tràmit al Congrés del projecte català-- una recusació similar va ser denegada. Segon, perquè sembla que, sense **Pérez Tremps**, s'imposen les tesis contràries a l'Estatut. Tercer, perquè a la recusació ha seguit una campanya mediàtica deslegitimant la seva possible dimissió i substitució. Quart, perquè s'ha obert un debat en què es vol confondre el TC amb un tribunal només judicial.

Anem al fons de la qüestió. El temporal segueix a la tempesta muntada per la dreta espanyola (política, mediàtica, jurídica, i en part econòmica) quan el Parlament va aprovar el projecte d'Estatut. La campanya en contra va ser brutal. I com que va entrar a fons en un sector de l'opinió pública --en part pels excessos verbals i la carrera competitiva d'alguns polítics catalans-- la dreta va entreveure la gran ocasió per fer una foto de Zapatero, i del PSOE, vestits de mals espanyols. Un cop retocat l'Estatut a les Corts, i aprovat en referèndum, la guerra continua.

UN REBUIG del Tribunal Constitucional seria un gerro d'aigua freda per a Catalunya, una bufetada per al catalanisme moderat que el va defensar i un pas més en la desafecció. Al PP això no l'immuta. Persegueix la inconstitucionalitat de l'Estatut perquè els socialistes hagin de posar-se vermells i encaixar que l'Espanya plural és o un disbarat o una cosa pròxima a la traïció; en tot cas, mortal per als seus resultats electorals.

No estem doncs només davant de diferents maneres --legítimes-- d'interpretar la Constitució, sinó davant d'una guerra política transcendent. I la qüestió es planteja davant un tribunal que és jurídic, però que també és polític. El TC és polític perquè els seus membres no han de pertànyer a la judicatura, sinó que són seleccionats lliurement (entre jutges, juristes i catedràtics) per part

d'òrgans polítics com el Congrés de Diputats (quatre), el Senat (quatre), el Consell General del Poder Judicial (dos) i el Govern (dos). I una batalla política en un tribunal polític no es guanya només amb la Constitució i la llei a la mà.

Vegem la realitat sense hipocresia. El president **Roosevelt** va haver d'esperar la mort de membres del Suprem americà (els seus nou magistrats són vitalicis) per veure aprovades algunes reformes del New Deal. Als Estats Units ningú s'esquinça les vestidures quan s'analitza la tendència d'un nou membre del Suprem i com afectarà futures majories. En el *cas Rumasa*, **Alfonso Guerra** va haver de recórrer a armes polítiques --a més a més de la llei-- perquè el TC aprovés, per sis a sis i amb el vot de qualitat del seu president, **García Pelayo**, l'expropiació decidida per **Miguel Boyer**; un perillós bolxevic, tal com s'ha vist després.

Tot TC és un tribunal en part polític. I polititzat. I Amèrica i Espanya han avançat dessacralitzant tesis jurídiques conservadores. Ara el PP ha recorregut a tot, fins i tot a trencar la doctrina del TC sobre recusacions i a deixar malparats tres magistrats que han canviat de docte criteri en pocs mesos. Però el PSOE i els progressistes del TC no han vigilat. Poden assenyalar el "joc brut" del PP, però --al menysvalorar el caràcter polític de la batalla-- han actuat com un equip que davant d'un perillós atac contrari, a l'àrea, gairebé fent penal, i amb un estadi enfervorit, permetés que el seu porter s'absentés per menjar-se un bocata.

Vegem. Al novembre, el PP va plantejar per segona vegada la recusació de **Pérez Tremps**. I també la de la presidenta, **María Emilia Casas**, perquè el seu marit també havia realitzat treballs similars. El TC va rebutjar per unanimitat l'admissió a tràmit de la recusació de la seva presidenta. Però també va decidir, amb el vot de qualitat de la presidenta, admetre la de **Tremps**. Algú devia pensar que, a l'hora de la veritat, en la votació substantiva, aquesta recusació es tornaria a denegar. Però sense el vot de qualitat de la progressista **Casas** no hauria existit el *cas Pérez Tremps*, no s'hauria alterat la composició del TC, la discussió de l'Estatut es

desenvoluparia en un altre clima i la Generalitat no hauria hagut de pujar a primera línia per tal de recusar un altre magistrat.

EN EL FRAGOR d'una gran guerra política el que ha passat mostra un candor excessiu dels magistrats progressistes del TC i dels polítics que han de tutelar l'assumpte. La votació dimarts al Congrés per blindar la presidència de **Casas** fins al desembre (s'han de renovar llavors quatre magistrats, tres conservadors) intenta evitar sorpreses que agreujarien la distracció anterior. Però haver oblidat que el PP ha fet de la derrota de l'Estatut un eix central de la seva política és incompreensible. Actuar com si el rebuig de l'Estatut per part del TC no hagi de tenir greus conseqüències per a Catalunya i per a Espanya és irresponsable. I ignorar que la inconstitucionalitat de l'Estatut seria un obús en la credibilitat de **Zapatero** davant la ciutadania és gairebé suïcida.

La vida política és sempre dura. Quan ja és llunyana la transició, a Espanya encara és més dura. Per això jugar a rugbi vestit de primera comunió no és convenient.

*Periodista